

JOCNOU

Els nens invisibles

EMILI TEIXIDOR

Coincideixen a la pila de llibres

per llegir tres obres que em semblen lligades per un mateix tema, el dolor o el dol pels fills morts o greument malalts. “Els nens invisibles”, que diu Màrius Serra en el seu *Quiet* (Empúries). “Buit”, diu l’Oriol Izquierdo en el seu poemari *Moments felïços* (Edicions 62), en què es pregunta “Quin deu ser el punt de refer l’equilibri?” i “Mai sense el buit, enlloc sense l’absència, que ja tot ho il·lumina”. I Joan Margarit, que a *Misteriosament felïç* (Proa) torna al “Parc de la infància”, on posa tot el dolor i el sofriment sobre la taula sense cap mistificació, tot i que aquí no parla directament del tema i és

el títol més allunyat de la temàtica filial, però molts lectors no podran deixar de recordar altres poemes de l’autor on sí que en parlava, i sempre sospita que hi ha “un nen que juga a amagar-se / en la fosca de la infància”.

En els dos poemaris, de Margarit i d’Izquierdo, hi ha dos poemes que copien cançons infantils com un ressò d’un temps i d’uns infants perduts. He comprovat amb públic que no llegeix poesia que els impressionen molt. “Si alguna cosa canta dins de tu / fent la fosca rotllana de la mort, / són els fracassos infantils: Oh sol / solet, vine’m

a veure que tinc fred”, diu Margarit. I Izquierdo: “Em llevo a vetllar-te / la nina ha caigut / anit quan dormies / la lluna ha la pruna / s’ha vestit de dol”. Cançons.

Màrius Serra ens adverteix al començament del seu llibre que “Ell -el seu fill amb paràlisi cerebral- i els que són com ell actuen de miralls”. El llibre de Màrius Serra és una crònica de pare de discapacitat, com es definia el Nobel japonès Kenzaburo Oé, també amb un fill en la mateixa situació. Un llibre que comença dient: “El Lluís va néixer amb una greu encefalopatia que la ciència neurològica encara no ha estat capaç de

definir”, i que el llenguatge popular en diu paràlisi cerebral, no enganya ningú. A mesura que passen les pàgines, amb escenes emotives i divertides alhora, l’autor i el seu protagonista, Lullu, guanyen la partida perquè no solament es fan estimar sinó que fan que el lector s’interessi per tota una colla de temes i situacions, amb el perill que abans d’acabar perdi el referent personal que tenia al principi i llegeixi el text com una narració universal. Viatges amb el fill a Itàlia, a Hawaii, al Canadà... Aquest allunyament també l’aconsegueixen els títols poètics d’abans, la transformació de la peripècia personal en literatura.*